

**Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον**
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ: Μεγάλο Φῶς ἢ Πίστη!

**Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες
καὶ πιστεύσαντες***

Στὰ λόγια αὐτὰ περικλείεται ἡ οὐσία τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος αὐτῆς τῆς Κυριακῆς. «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Ὁ Κύριος δίνει ἔτσι, κατὰ κάποιον τρόπο, τὸν ὀρισμὸ τοῦ Χριστιανοῦ στὸν κόσμον αὐτὸν (Ιω. κ' 29).

Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐφανίστηκε στοὺς Ἀποστόλους Του καὶ τοὺς ἔκανε αὐτόπτες μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἄλλὰ οἱ Χριστιανοὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία ἀνὰ τοὺς αἰῶνες δὲν μποροῦν νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου.

Κι ἔτσι, οὐσιαστικά, μόνο μὲ τὴν πίστη γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἀνέστη, μόνο ἀπὸ τὸν λόγο τῶν Ἀποστόλων, καὶ ὄλων ὅσοι τοὺς διαδέχθηκαν στὴν διακονία τῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς παρενέβη στὸν κόσμον διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μᾶς ἀναστήσει σὺν Αὐτῷ, γιὰ νὰ σώσει τὴν ἀνθρωπότητα τὴν καθημένη «ἐν σκότει... καὶ σικῇ θανάτου» (Ματθ. δ' 16).

* * *

Ἡ πίστη εἶναι τὸ μόνο μας μέσο γιὰ νὰ γνωρίσουμε ὅσα ὁ Θεὸς ἔκανε γιὰ μᾶς, τὸ μόνο μας μέσο γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ σχέδιό Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ πίστη στὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, αὐτὸν ποὺ μεταδίδεται μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ἀσφαλῶς, στὸν ἐξωτερικὸ λόγὸ ποὺ ἔτσι μᾶς παραδίδεται, ὀφείλει νὰ ἀντιστοιχεῖ καὶ κάποιος ἐσωτερικὸς λόγος, κάποιον ἐσωτερικὸ φῶς, ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἔννοια τοῦ αἰσθητοῦ ὁράματος. Ἀλλὰ μᾶς ζητεῖται καὶ ἀκρόαση, πίστη στὸν λόγὸ αὐτό, ποὺ ὡς μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἀπολύτως ἐσωτερικὴ. Ὅπως ἔλεγε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες: «ἂν τὸ Πνεῦμα δὲν μιλά μέσα μας, μάταιος εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἱεροκέρυκα ποὺ χτυπᾷ τ' αὐτιά μας».

Ἡ πίστη μας ἔγκειται οὐσιαστικὰ στὴν διπλῆ αὐτὴ μαρτυρία, τὴν ἐξωτερικὴ μὲν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λόγου τῶν Γραφῶν ποὺ αὐτὴ μεταφέρει, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐσωτερικὸ λόγὸ τοῦ Πνεύματος, ποὺ εἶναι Φῶς, ποὺ πρέπει νὰ ξέρομε πῶς νὰ τὸν ἀκοῦμε, πῶς νὰ τείνομε εὐήκοον οὖς, ὄχι μόνο τὸ σωματικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτὶ τῆς καρδιάς μας.

Πολὺ συχνὰ στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ, ἀναζητοῦμε νὰ ἀποδείξουμε, νὰ νιώσουμε, νὰ ἀγγίξουμε, ὅπως ὁ Θεὸς, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μᾶς δόθηκε εἶναι νὰ ἀκοῦμε καὶ νὰ συναινοῦμε στὸν λόγὸ αὐτό, στὴν ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ μας πίστη.

* * *

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν πολλὰ φορὲς σχολιάσει ἓνα λόγὸ τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σολομώντος, ποὺ μᾶς λέει, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει δώσει μία *θεία αἴσθηση* καὶ ἡ αἴσθηση αὐτὴ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἓνα σαφὲς θέαμα, δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε μὲ τὶς αἰσθήσεις μας ἢ μὲ τὴν διάνοια καὶ τὴν λογικὴ μας, εἶναι ὁ λόγος αὐτός, γιὰ τὸν ὅποιο μιλοῦσα πρὶν, εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς αὐτὸς λόγος, στὸν ὅποιο προσχωροῦμε διὰ τῆς πίστεως. Καὶ ἡ πίστη εἶναι καὶ αὐτὴ δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀσφαλῶς προσφέρεται σὲ ὅλους, ἀλλὰ κάθε ἓνας πρέπει νὰ δώσει τὴν συγκατάθεσή του καὶ νὰ προσκολληθεῖ σ' αὐτὴν μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

Ἡ πίστη στὴν συνέχεια θεμελιώνει μέσα μας μία βεβαιότητα ἀπείρως μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλες τὶς λογικὲς ἢ αἰσθητὲς ἀποδείξεις. Μποροῦμε πάντοτε νὰ πέσουμε θύματα κάποιας πλάνης τῶν αἰσθήσεών μας, κάποιου λάθους τῆς λογικῆς μας, ἢ ὅποια ἴσως νὰ σκοτίζεται ἀπὸ τὰ πάθη μας· ἀντιθέτως, ὅταν προσκολλόμαστε στὸν λόγὸ τοῦ Θεοῦ, στὸν λόγὸ αὐτό ποὺ μὲ σαφήνεια διατυπώνεται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ μεταφέρεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τότε δὲν μποροῦμε νὰ πέσουμε ἔξω καὶ γνωρίζουμε μὲ ἀκλόνητη βεβαιότητα ὅτι ναι, ὁ Θεὸς παρενέβη στὸν κόσμὸ, παρενέβη ἐν Χριστῷ γιὰ νὰ μᾶς σώσει καὶ νὰ

μᾶς ἀναστήσει μαζί Του. **Μ**ᾶς χάραξε τὸν δρόμο, ποὺ εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Σταυροῦ, αὐτὸς ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν Ἀνάστασι.

Ταυτόχρονα μᾶς κάνει νὰ ἀντιλαμβανόμαστε, νὰ νιώθουμε μέσα μας πὼς μποροῦμε νὰ εἰσερχόμαστε στὸ *μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως* ἀκόμη καὶ μέσα στὴν καθημερινή μας ζωή.

Μεγάλο Φῶς, πράγματι, ἡ πίστη! **Κ**αὶ ὅσο βαθαίνει ἡ πνευματική μας ζωή, ἀναπτύσσεται καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ αἰσθητικότητα, ἡ ἐσωτερικὴ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος, γιὰ τὴν ὁποία σὰς μίλησα, ὠρμάζει καὶ αὐτὴ, ἐνισχύεται, ἀποκτᾷ δύναμη.

Καὶ πάντως ἡ γνώση Θεοῦ ποὺ ἀποκτοῦμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶναι πάντοτε βασιμμένη στὴν πίστη. **Μ**όνο στὴν αἰώνια ζωὴ θὰ δοῦμε τὸν Θεὸ «καθὼς ἐστὶ», θὰ δοῦμε πραγματικὰ αὐτὰ ποὺ ἐδῶ κάτω βλέπαμε μόνο μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως.

Ὅταν στὴν θεία Λειτουργία ψάλλουμε: «εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν», δὲν πρόκειται γιὰ κάποιο σαφὲς θέαμα φωτός, ἀλλὰ γιὰ μία γνώση σὰν μέσα ἀπὸ ἕναν καθρέφτη, ἕνα κάτοπτρο, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· βλέπουμε τὸ Φῶς στὸ κάτοπτρο τῆς πίστεως, στὸ κάτοπτρο τοῦ θείου λόγου, ποὺ εἶναι ὄντως Φῶς γιὰ τὰ βήματά μας.

Ὅταν ἀκοῦμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅταν μελετοῦμε τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν στιγμή ἐκείνη μᾶς φανερώνεται ὄντως ἕνα Φῶς, ἀλλὰ φῶς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν λόγο, φῶς ποὺ ἀνακαλύπτουμε μόνο διὰ τῆς πίστεως, ὅταν προσκολληθοῦμε στὸν λόγο. **Ὅ**πως ἕνας τυφλὸς μαθαίνει τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, ὅχι ἐπειδὴ τὸ εἶδε, ἀλλὰ ἐπειδὴ κάποιος στὸν ὁποῖο ἔχει ἐμπιστοσύνη τοῦ λέει ὅτι ἔγινε αὐτό, ὑπάρχει τὸ ἄλλο, τὸ τάδε εἶναι ἔτσι. **Ἐ**, λοιπόν, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει τι εἶναι πράγματι ὁ Θεός, καθὼς καὶ τι ἐπιθύμησε γιὰ μᾶς καὶ τι ζητᾷ ἀπὸ μᾶς. **Κ**αὶ μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια εἶναι «φῶς ταῖς τριβίσις» μας (Ψαλμ. ρη' [118], 105).

* * *

Ἡ πίστη εἶναι πράγματι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα ποὺ μποροῦμε νὰ λάβουμε σ' αὐτὴν τὴν γῆ. **«Μακάριοι»** λοιπὸν «οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες», διότι θὰ ἔρθει ἡ μέρα ποὺ θὰ μᾶς φανερωθεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ φωτός, τὴν ἡμέρα τῆς Παρουσίας καὶ τῆς γενικῆς Ἀναστάσεως, ὅταν ὅλο τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχει ἀπολύτως πραγματοποιηθεῖ, τὸ σχέδιο αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς κάνει συμμόρφους μὲ τὸν Ἀναστάντα Χριστό, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμὴν!**

(*) π. Πλακίδα Deseille, «Πάσχα τὸ αἰώνιο πέρασμα», σελ. 43-47, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Μάιος 2021. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.